

ת"פ 42436/03/17 - מדינת ישראל נגד יוחנן רביאב

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 42436-03-17 מדינת ישראל נ' רביאב
בפני כבוד השופטת הבכירה שרון לארי-בבלי

בעניין: מדינת ישראל - המאשימה
באמצעות ב"כ עו"ד שירלי אוחיון

נגד
יוחנן רביאב - הנאשם
באמצעות ב"כ עו"ד זיווה ארנסטי

הכרעת דין

כתב האישום:

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של תקיפה סתם, לפי סעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - **חוק העונשין**); ואיומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

בכתב האישום נטען כי ביום 13.06.16 בשעות הערב ברחוב יפו בירושלים איים הנאשם על מר שמעון יהודה טובול (להלן - **המתלונן**) באומרו "אתה לא מכיר אותי אתה התעסקת עם אדם שיהרוג אותך" וכן תקף אותו בכך שסטר לו בפניו.

כפירת הנאשם נמסרה בדיון מיום 18.09.19, ולדבריו עומדת לו טענת אליבי שלא נבדקה, וכן נטען כי כלל לא בוצע מסדר תמונות.

ביום 15.12.19 התקיימה ישיבת הוכחות ראשונה בתיק, אליה לא התייצב הנאשם. בפתח דיון זה דחיתי את בקשת ההגנה לדחות את מועד הדיון, תוך שציינתי את היעדרויותיו הרבות של הנאשם מן הדיונים בעניינו, וכן ציינתי כי הנאשם הוזהר כדין שככל שלא יתייצב לדיון ההוכחות, ישמעו העדים בהיעדרו. מכל מקום, לדיון הוכחות נוסף שהתקיים ביום 12.01.20, התייצב הנאשם.

מטעם המאשימה העידו **המתלונן**; עד תביעה מס' 2, מר דוד אוליאל (להלן - מר **אוליאל**); ועד תביעה מס' 3, רס"מ עמוד 1

תומר פרג (להלן- **רס"מ פרג**). מטעם ההגנה העיד הנאשם.

העדויות

המתלונן העיד כי ביום האירוע סיים את יום עבודתו בעיריית ירושלים, והחל ללכת לכיוון רכבו. בשלב מסוים, נתקל בשתי נשים שניסו להיפטר מדבורה בקרבתן. הנאשם סייע להן, סילק את הדבורה ושתי הנשים הציעו לו להצטרף אליהן. השלושה החליטו להתיישב במסעדה ברחוב יפו בירושלים. בעודם יושבים במסעדה, הבנויה גם מספסלים נמוכים, הגיע הנאשם, וביקש מאחת הנשים לבוא עמו הצידה. לאחר מספר דקות שבה האחרונה לשולחן וסיפרה כי הנאשם איים עליה. המתלונן העיד כי בשלב זה חשב לעזוב את המקום, אולם שוכנע לבסוף להישאר. אז, לאחר מספר דקות התקרב הנאשם בשנית אל השלושה באופן מאיים, וביקש מן המתלונן לגשת איתו הצידה. המתלונן סירב לעשות כן שאז תקף אותו הנאשם בסטירה "אחרי כמה דקות הנאשם בא אלי בצורה מאוד מאיימת ואמר 'אני רוצה לדבר איתך בצד' הרקע לתקיפה כבר היה, אני חששתי מאוד. אמרתי לא, אתה רוצה תדבר איתי פה. ואז בלי לחשבו בפעמיים הוא הכניס לי סטירה מצלצלת בפרצוף" (עמ' 23 לפרוט', ש' 15-18; טעויות במקור- ש.ל.ב.). המתלונן המשיך ותיאר כי מיד לאחר מכן הנאשם ברח מן המקום. המתלונן ניסה לרדוף אחריו, בתקווה שבשלב מסוים יתקל באיש משטרה אולם ללא הצלחה. בשלב מסוים שב למסעדה, והודיע כי הוא הולך למשטרה על מנת להגיש תלונה. עוד הוא תיאר כי באחד הימים שלאחר האירוע הופיע הנאשם במקום עבודתו באופן שיצר אצל המתלונן חשש ממשי. המתלונן הבהיר בעדותו כי ידע את שמו של הנאשם כי הוא מסתובב באזור מגוריה של אמו, וכן כי בעבר התפלל בבית הכנסת שאביו של המתלונן היה מתפלל בו.

המתלונן שסיים להעיד ביום 15.12.19, התייצב לדיון ההוכחות השני ביום 12.01.2020, לבקשת המאשימה, על מנת לזהות את הנאשם באולם בית המשפט. בהחלטתי בפתח הדיון אפשרתי למאשימה להשלים את חקירתו של המתלונן, נוכח היעדרותו של הנאשם מן הדיון הקודם. המתלונן אכן זיהה את הנאשם באולם בית המשפט כמי שתקף אותו ואיים עליו.

רס"מ פרג גבה את הודעת הנאשם במשטרה. בחקירתו הנגדית נשאל מדוע לא נבדקה טענת האליבי שלו לפיה נכח בתל אביב ביום האירוע. רס"מ פרג השיב כי הנאשם מסר שאינו זוכר "ובניגוד לטענה של תל אביב הוא משיב שהוא לא זוכר אבל שאולי תהיה לו הארה" (עמ' 26 לפרוט', ש' 4-5).

מר אוליאל עובד בתחום חיי הלילה בירושלים. בעדותו הראשית נשאל לגבי האירוע נשוא כתב האישום, אולם התקשה לתאר את אשר אירע בתואנה כי במסגרת תפקידו הוא עד למספר רב של קטטות ואירועי אלימות. הדברים יובאו בהרחבה בחלק הדיון, אולם יצוין כבר עתה כי לבקשת ב"כ הנאשם הוגשה הודעתו של מר אוליאל במשטרה חלף חקירתו הראשית (ת/3). במסגרת חקירתו הנגדית התבקש מר אוליאל לזהות את הנאשם כאותו יוחאי שתקף את המתלונן, אולם לאחר שהביט בנאשם מסר כי אותו יוחאי אינו נוכח באולם בית המשפט.

הנאשם העיד בחקירתו הראשית כי הוא אינו מכיר את המתלונן, ואינו יודע דבר אודות האירוע נשוא כתב האישום.

למיטב זכרונו, כך העיד, ביום האירוע היה בתל אביב "אני זוכר שהייתי בתל אביב, הלכתי לביקור או שהייתי בארוע משפחתי משהו כזה. מעבר לזה לא זוכר" (עמ' 35 לפרוט', ש' 8-9).

דין:

המאשימה מבססת את אשמת הנאשם על עדויות המתלונן ומר אוליאל, שיש בהן, לדידה, כדי להוכיח את אשמתו מעל לכל ספק סביר. מנגד, הנאשם טוען כי אין לו יד בדבר, וכי למיטב זכרונו כלל לא נכח בירושלים ביום האירוע.

עסקינן במחלוקת הנשענת כולה על מהימנותם של עדים, מבלי שקיימת ראייה אובייקטיבית נוספת שיש בה כדי לשפוך אור על שהתרחש באירוע. משכך, נדרשת בחינה דקדקנית של עדויות המעורבים, באופן שילמד על אשמו של הנאשם מעל לכל ספק סביר. כידוע, אחת מתכליותיו של ההליך הפלילי היא גילוי האמת. נפסק לא אחת כי חשיפת האמת העובדתית היא מתפקידיו החשובים של בית המשפט, והדבר מקבל משנה תוקף מקום בו עסקינן בתיק הנשען כולו על עדויות המעורבים (ראו למשל ב- ע"פ 5582/09 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 20.10.10), בפס' 82). לצד זאת נפסק: "ודוק: ברי כי יש מקרים בהם נבצר מבית המשפט לחשוף את האמת העובדתית. במקרים כאלה, בית המשפט ידחה את התביעה (כשמדובר בתביעה אזרחית) או יזכה את הנאשם (כשמדובר באישום פלילי) בהתאם ל"כללי המשחק" הקובעים את נטלי השכנוע המוטלים על כל צד" (שם).

אקדים תוצאה לניתוח העדויות ואציין כי בנסיבות המקרה דנא אני סבורה כי המאשימה עמדה בנטל המוטל עליה, והוכיחה את אשמתו של הנאשם מעבר לכל ספק סביר, והכל כמפורט להלן;

א. עדות המתלונן

אני מוצאת לקבל את גרסת המתלונן כלשונו, ולהעניק לה משקל גבוה, ולו כיוון שלא עלה בידי ההגנה ללמד על בקיעים משמעותיים בגרסתו או במהימנותו. דומה כי עיקר חקירתו הנגדית עסקה בשאלת הפער בין עדותו בבית המשפט לבין הודעתו במשטרה (נ/1), ומשכך הוגשה הודעתו במשטרה על מנת לעמוד על הפערים. עיון בהודעתו של המתלונן במשטרה והשוואתה לעדותו בבית המשפט אינה מלמדת על סתירות היורדות לכדי שורש האמת והעולות כדי אמרות שקר. אני סבורה כי ההיפך הוא הנכון, ודומה כי ניתן לזקק מדבריו של המתלונן גרסה בעלת גרעין מבוסס של אמת.

כך, המתלונן הגיע מיד לאחר קרות האירוע אל תחנת המשטרה להגיש תלונה נגד הנאשם, בגדרה תיאר כי ישב עם שתי נשים על ספסל ברחוב יפו. המתלונן תיאר בהודעתו כי לפתע הגיע הנאשם, אשר שמו הפרטי יוחנן, ואשר אותו הוא ראה מספר פעמים בעיר מבלי שקיימת בין השניים היכרות של ממש. המתלונן תיאר בהודעתו כי "הוא ישר אמר לי בוא קום קום אני רוצה לדבר איתך ואמר את זה בצורה מאיימת מאוד. אני חששתי לקום אמרתי לו סליחה אני לא מכיר אותך מה אתה בא אלי בצורה כזאת. איך שאמרתי לו את זה ועוד בהיותי יושב הוא הכניס לי סטירה חזקה מאוד לפרצוף והתחיל לרוץ" (נ/1, ש' 5-8). במסגרת חקירתו הנגדית, עומת המתלונן עם כך שכלל לא תיאר בהודעתו את

החלק הראשון של האירוע, בגדרו הגיע הנאשם, ושוחח בצד עם אחת הנשים שישבו עם המתלונן, שלאחר מכן מסרה כי הנאשם איים עליה.

בניגוד לעמדת ההגנה, אינני רואה בפער זה משום סתירה משמעותית. מסקנתי זו נשענת על כך שמדובר בזמן קצר לאחר האירוע (כחצי שעה) בגדרו הותקף המתלונן, וייתכן כי הגיע בסערת רגשות למסור תלונתו. עוד אוסיף, שהמדובר בתלונה שנמסרה באופן חופשי על ידי המתלונן, וברי כי ייתכן ולא ראה בפרט זה משום פרט קריטי הדורש דיווח. בנוסף, וכאן העיקר, תופעה זו בגדרה מתארים מתלוננים בעבירות אלימות פרטים נוספים במסגרת עדותם בבית המשפט איננה דבר חריג. ההגעה לתחנת המשטרה ומסירת התלונה איננה דבר קל כלל ועיקר, והוא מזמן לעיתים קשיים המתבטאים במידע החלקי שנמסר על ידם באותו רגע. אחד מתפקידיו של בית המשפט הוא בחינה והשוואה של העדות אל מול גרסתם הראשונה, והתרשמות האם ניתן לזקק גרסה סדורה וכנה מדבריהם.

בנסיבות המקרה דנן, אני סבורה כי ניתן בהחלט לראות שגרסת המתלונן, בעיקרה- גרסת אמת היא. הפערים המעטים שהודגשו על ידי ההגנה הינם פערים מינוריים ואין בהם כדי להשליך על חוסר מהימנותו של המתלונן. אעיר עוד, כי יתר הפרטים שמסר המתלונן בהודעתו במשטרה היו זהים בעיקרם לעדותו בבית המשפט, ולא מצאתי פערים נוספים. ההגנה אף היא לא העלתה בחקירתה הנגדית אינטרס כזה או אחר אשר בגינו יטפול המתלונן האשמות שווא על הנאשם. לבסוף, במסגרת הודעתו במשטרה, מסר המתלונן פרטיו של מר אוליאל, עד ראייה לאירוע, אשר מחזקת את גרסת המתלונן, כפי שיפורט להלן.

ב. עדותו של מר אוליאל

עדותו של מר אוליאל הותירה רושם ברור ונהיר של חשש מפני הנאשם. כאמור, מר אוליאל העיד בבית המשפט במועד הדיון בו נכח הנאשם. עוד בראשית עדותו ניכרים היו ניסיונותיו להימנע מלמסור מידע אשר יפליל את הנאשם. כך למשל, מסר כי "אני עובד בתחום חיי הלילה, כפי שאמרתי. יש בממוצע פעמיים בשבוע שיש מקרה אלימות ברחוב הזה. דבר שקרה לפני כל כך הרבה זמן, לך תיזכר לפרטי פרטים" (עמ' 31 לפרוט', ש' 14-16). בהמשך, ולאחר שבית המשפט הבהיר לו כי עליו לתאר את האירוע כפי שהוא זוכר אותו מסר כי יקריא מהודעתו, אולם משהובהר לו שעליו לתאר האירוע מזיכרונו שלו מסר "ההודעה היתה שבחור בשם יוחאי דחף מישהו בגלל שהוא רב איתו על מקום משהו כזה" (שם, ש' 23). כאשר רוענן זכרונו פעם נוספת, ובית המשפט ביקש ממר אוליאל לתאר את שהתרחש בערב האירוע מסר "אני לא זוכר איפה עמדתי ומה עשיתי, אבל על סמך ההודעה שקראתי עכשיו (מבקש לקרוא שוב), הייתי בשעה 18:00 בערך, יוחאי ישב עם שתי בחורות" (שם, ש' 27-28). לבסוף, ב"כ הנאשם ביקשה להגיש את הודעתו במשטרה חלף חקירתו הראשית (ת/3). בחקירתו הנגדית נשאל האם מישהו איים עליו והאם הגיע מרצונו לבית המשפט, ולכך השיב בשלילה. עוד הוא נשאל האם אותו יוחאי המתואר בהודעתו במשטרה, נוכח באולם בית המשפט, ולאחר שהביט בנאשם השיב בשלילה.

הודעתו של מר אוליאל במשטרה (ת/3), אשר הוגשה בהסכמת הצדדים, נמסרה כשלושה שבועות לאחר האירוע.

במסגרת הודעתו, מסר מר אוליאל כי ביום האירוע הבחין באדם מבוגר יחסית יושב עם שתי בחורות על ספסל שאז "יוחנן המכונה על ידי האנשים במרכז העיר 'יוחאי' הוא התקדם לעבר הבן אדם הזה עם שתי הבחורות. אותו בן אדם אמר לו משהו, לא זוכר מה, ואז יוחאי הוריד לו וואחד סטירה וברח משם. ממש הוריד לו סטירה חזקה כמו בוקס לראש וברח" (ת/3, ש' 3-5).

תמוה איפא הפער בין עדותו של מר אוליאל בבית המשפט, במסגרתה התקשה לתאר את אשר ראה במו עיניו אף לאחר שעיין בהודעה זו, לבין הודעתו במשטרה, בגדרה תיאר בפירוט את האירוע. כאמור, אני סבורה כי הפער האמור נובע מפחד וחשש ממשי של מר אוליאל מפני הנאשם. מסקנתי זו נשענת בעיקרה על משפט שמסר מר אוליאל בסוף הודעתו במשטרה, כאשר נשאל האם יש לו דבר מה להוסיף: "יש היכרות עם היוחאי הזה ואניח (צ"ל- אני) אומר פה חד משמעית שלא יהיה מצב שיוחאי ידע שאני מסרתי את העדות" (ת/3, ש' 20-21). אני סבורה כי פרט זה שהובא מפיו של מר אוליאל במשטרה יש בו כדי להסביר את ניסיונותיו להתחמק ממתן עדות ברורה באשר להתרחש, כמו גם להסביר את הסיבה לכך שלא זיהה את הנאשם באולם בית המשפט. בשים לב לאמור לעיל, ובפרט לאור הגשת הודעתו של מר אוליאל לעיוני, אני מוצאת לאמץ את גרסתו כפי שנמסרה במשטרה.

מר אוליאל נשאל במשטרה האם הוא מכיר את אותו יוחאי והשיב "בטח" (ת/3, ש' 9), באופן המסיר ספק בדבר זהותו של הנאשם כמבצע העבירה. העובדה כי הנאשם לא זיהה את אותו יוחאי כנאשם באולם בית המשפט אין בה כדי לגרוע ממסקנה זו. כידוע, זיהוי הנערך באולם בית המשפט, ככלל, הינו זיהוי שיש להעניק לו משקל אפסי, למעט במקרים יוצאי דופן (ראו דנ"פ 10082/09 **פלונת נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 21.12.09), בפס' 5 וההפניות שם). בענייננו, אי זיהוי של מר אוליאל את הנאשם באולם בית המשפט אין בו כדי לעורר ספק, וזאת לאור החשש שהעלה מר אוליאל בהודעתו במשטרה, לפיו אסור כי יודע לנאשם כי הוא מסר הודעתו זו (שיש בה הלכה למעשה כדי להפיל את הנאשם בתקיפת המתלונן).

כאן הוא המקום להתייחס לטענה לפיה לא נערך מסדר זיהוי, הגם שהנאשם ביקש לעשות כן במהלך חקירתו במשטרה. אין חולק כי עריכת מסדר זיהוי הינו חלק מחקירה יסודית של המשטרה שמטרתה חקר האמת. עם זאת, אין משמעות הדבר שיש לערוך מסדר כאמור בכל מקרה ומקרה, וברי כי הדבר נתון לשיקול דעת היחידה החוקרת בהתאם לכלל הראיות שבידיה. ביחס למסדרי זיהוי נקבע לא אחת בפסיקה כי "בפרט נקבע כי כאשר קיימת היכרות מוקדמת בין עד לבין נאשם, די בהצבעה על הנאשם הנסמכת על מהימנותו של העד תוך התחשבות בתנאי זירת האירוע אשר עשויים היו להקשות על זיהוי הנאשם, ואין צורך בעריכת מסדר זיהוי -אף אם מדובר בהיכרות חזותית בלבד" (ראו: ע"פ 779/19 **אבו מדיעם נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 22.07.19), בפס' 12 וכן ההפניות שם). השאלה העולה בנסיבות המקרה דנן הינה האם היעדר קיומו של מסדר זיהוי מוביל לספק בדבר זהות הנאשם כמבצע העבירה. אני סבורה כי על שאלה זו יש להשיב בשלילה. קביעה זו נשענת בעיקרה על כך שמר אוליאל מסר מפורשות כי קיימת היכרות בינו לבין הנאשם, ואף מסר בהודעתו כי הנאשם הוא "יוחנן המכונה על ידי אנשים במרכז העיר 'יוחאי'" (ת/3, ש' 3). הנאשם עצמו אישר בחקירתו הראשית כי "כן, קוראים לי יוחנן יוחאי" (עמ' 35 לפרוט', ש' 11) ובהמשך אף מסר כי "יש הרבה שמזהים אותי. אני ממרכז העיר" (עמ' 37 לפרוט', ש' 18).

לכל האמור יש להוסיף גם את עדותו של המתלונן עצמו שמסר כי הוא מכיר חזותית את הנאשם ממרכז העיר ירושלים "שוב אמרתי, שאמא שלי גרה במרכז העיר והוא מסתובב שם הרבה, העין שלי קלטה אותו וגם פעם פעמיים היה

מתפלל בבית הכנסת שאבא שלי התפלל בו במרכז העיר" (עמ' 23 לפרוט', ש' 25-26). עולה איפא כי האירוע נשוא כתב האישום איננו הפעם הראשונה בה פגש במתלונן בנאשם. כאמור לעיל, לזיהוי הנאשם באולם בית המשפט יש להעניק משקל מזערי, עם זאת אני סבורה כי בנסיבות שתוארו לעיל, ובפרט לאור היכרות חזותית של המתלונן את הנאשם, יש לראות בזיהוי של המתלונן את הנאשם (עמ' 31 לפרוט', ש' 8-1) משום חיזוק לזיהוי של הנאשם. אדגיש כי זיהוי של הנאשם נסמך על הנימוקים שפורטו לעיל, ואין בזיהוי המתלונן את הנאשם משום נתון שהטה את הכף.

דומה איפא כי נוכח האמור לעיל, אין לטענת ההגנה- לפיה ייתכן וקיים אדם אחר בשם יוחנן, הידוע בכינוי יוחאי, והמוכר במרכז העיר ירושלים הוא שתקף את המתלונן- על מה להישען.

ג. גרסת הנאשם

להשלמת התמונה אתאר את גרסתו של הנאשם במשטרה (ת/1), בגדרה מסר "אני לא זוכר את המקרה וגם לא הייתי פה אני הייתי בתל אביב באותו היום" (ת/1, ש' 6), ומיד לאחר מכן "אני לא זוכר אבל כנראה שלא הייתי פה. אני הייתי כנראה בתל אביב ואני מביא סחורה ומוכר בגדים" (שם, ש' 8). כאשר עומת עם החשד שתקף ואיים על המתלונן מסר "לא זכור לי, אולי תהיה לי הארה ובגדול אולי בן אדם שהכי יעצבן אותי אז אני לא יודע. אבל אני אומר לך שאני בכל בתל אביב ובשעות הפנאי בירושלים אני רק עושה ספורט" (שם, ש' 20-21).

עדותו של הנאשם בבית המשפט לא הותירה בי רושם מהימן. ניכר כי לאורכה ניסה להיבנות מאותה טענת אליבי לכאורית אותה טען בחצי פה (לכל היותר) בהודעתו במשטרה. אני סבורה כי בטענה זו אין ממש, וחרף ניסיונותיו של הנאשם להיבנות ממנה, אלה נועדו לכישלון. כך למשל, בחקירתו הראשית מסר כי ביום האירוע "אני זוכר שהייתי בתל אביב, הלכתי לביקור או שהייתי באירוע משפחתי או משהו כזה. מעבר לזה לא זוכר" (עמ' 35 לפרוט', ש' 8-9). דא עקא, שבהודעתו במשטרה לא מסר ולו בדל של מידע הנוגע לביקור או אירוע משפחתי, ודווקא תיאר את שהותו בתל אביב כנוגעת לעבודתו כמביא סחורה ומוכר בגדים.

כמו כן, דומה כי גרסתו לפיה שהה באותו היום בתל אביב אין בה כדי לסתור את האפשרות לפיה שהה בשעות הערב בירושלים. כך, הנאשם מסר כי עבודתו בחלוקת סחורה הינה בשעות הלילה ועד השעה 10:00 בבוקר. כאשר עומת בחקירה נגדית עם הנתון לפיו האירוע נשוא כתב האישום התרחש בשעות הערב המוקדמות (19:00) מסר כי "שוב אני אומר שכנראה לא הייתי באותו יום בירושלים. זה לא כנראה אני הייתי צלול באותו זמן. היום אני לא זוכר מה היה" (עמ' 36 לפרוט', ש' 15-16) ובהמשך, לאור שאלת בית המשפט בעניין זה השיב "נכון. אבל כנראה שבאותו יום לא הייתי בירושלים, ואני טענתי את זה" (שם, ש' 19). קל להיווכח שהנאשם מנסה להיתלות מהמידע שמסר במהלך חקירתו במשטרה. ברם, גם בתחנת המשטרה לא העניק הנאשם גרסת אליבי סדורה, כי אם **אפשרות** לכך שביום האירוע שהה בתל אביב. לכך יש להוסיף, כי הודעתו במשטרה נגבתה ביום 06.07.16 כשלושה שבועות לאחר קרות האירוע, באופן המחזק את הסברה לפיה ניסה הנאשם להיאחז בטענה קלושה ובלתי מבוססת. הנאשם לא ביסס את ה"אליבי" בכל מסמך, עדות או בדל ראיה, אלא המדובר היה בטענה בעלמא שנאמרה בחצי פה, כאמור.

כלל ידוע הוא כי על מנת לבסס טענת אליבי על הנאשם מוטל הנטל להראות כי האליבי שולל לחלוטין את האפשרות שנטל חלק בביצוע העבירה (ראו: ע"פ 4528/18 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 16.06.19), בפס' 28 וכן ראו ההפניה שם). התרשמתי כי בנסיבות המקרה דנן, הנאשם לא עמד בנטל הנדרש- ההיפך הוא הנכון. ניכר כי בעדותו ניסה להיתלות באפשרות הקלושה לפיה נכח בתל אביב באותה העת, מבלי שהציג ולו ראשית ראיה לכך, ותוך שהדבר עומד בסתירה חזיתית לעדויות של המתלונן ושל מר אוליאל. הסברו של רס"מ פרג בעדותו בבית המשפט, לפיו לא בדק נתון זה לאור כך שהנאשם עצמו לא זכר זאת מפורשות- מקובל עליי. בהודעתו של הנאשם במשטרה הוא לא ניסה בשום צורה לבסס טענתו זו.

תוצאה

כמפורט לעיל, אני מוצאת לאמץ את עדות המתלונן במלואה, כמו גם את גרסתו של מר אוליאל כפי שניתנה בתחנת המשטרה (ת/3), שכן עדותו בבית המשפט הייתה מתחמקת וניכר היה כי חושש מן הנאשם. גרסת הנאשם הייתה מתחמקת ונתלתה, רובה ככולה, באפשרות הבלתי מבוססת לפיה לא נכח כלל בירושלים ביום האירוע.

סוף דבר; אני מרשיעה את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום, היינו בביצוע עבירות של תקיפה סתם ואיומים.

ניתנה היום, א' אדר תש"פ, 26 פברואר 2020, במעמד הצדדים